

Arrest

**nr. 191 754 van 8 september 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 1 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten X en X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen eind 2014 België is binnengekomen, diende op 17 juli 2017 een asielaanvraag in.

1.2. Op 17 augustus 2017 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 17 augustus 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 17/07/2017

Overdracht CGVS: 24/07/2017

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

U werd in het Centrum voor Illegalen van Vottem gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 8 augustus 2017 van 10.15 tot 14.55 uur en werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat Meester Andrien Dominique was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Algerijn van Berberse origine te zijn, geboren op X te Oued Rhiou, provincie Relizane. Volgens uw verklaringen is uw naam B. A. O. U gaf in Spanje de valse naam D. I. op uit vrees te worden gerepatrieerd. Uw vader, B. A. A., en moeder, F. S., scheidten rond 2005 waarna uw moeder naar Maduna verhuisde en hertrouwde. U kent de naam van haar nieuwe man niet. Uw vader is verder drie maal hertrouwd, hij trouwde met G. A. in 1986, met ene M. rond 1988 en met K. in 1990. U bleef altijd in het appartement van uw vader wonen, samen met uw broer Mohamed, zus Khaira, halfbroers A., Ab. en Abd. en halfzus E. U liep negen jaar school maar behaalde uw middelbare schooldiploma niet omwille van de vele familieruzies. U behaalde daarna een technisch diploma in automontage.

Uw vader startte in 1996 in het pand onder zijn appartement een winkel voor alcoholische dranken. Hij deed dit samen met zijn partner, commandant S. R. Sinds de opening van de zaak ontving uw vader dreigementen van een vijftal wijkbewoners, tevens leden van de extremistische islamitische groepering Jabah Islamiya Lil Inqadh (Front Islamique du Salut, FIS) / Jaish al islami Lil Inqadh (Armée Islamique de Salut, AIS). Ze plakten dreigbrieven aan jullie voordeur, hielden jullie huis continu in de gaten, jaagden klanten weg, maakten uw familie zwart bij de buurtbewoners, etc. Uw vader werd bovendien meermaals meegenomen en volgens de sharia bestraft met zweepslagen. Uw vader stapte doorheen de jaren regelmatig naar de politie maar kreeg daar geen gehoor. Hij kon evenwel op de bescherming rekenen van S. R. die af en toe naar de winkel kwam met enkele bewakers waardoor de belagers afstand hielden.

Rond 2004-06 begon u samen met Mohamed en A. in de winkel te werken, twee jaar later startten ook Ab. en Abd. De bedreigingen bleven aanhouden. Mohamed werd eenmaal meegenomen en gemarteld. Hij geraakte uiteindelijk vrij door een som geld aan te bieden. In 2007-08 werd ook u ontvoerd door de vijf FIS-leden naar een verlaten plaats in het nabijgelegen dorp Shara. Daar lazen zij u de wet van de sharia voor waarna u zweepslagen zou krijgen. U stelde voor van een bedrag van 100 miljoen Algerijns geld ofte 5000 euro te betalen. Na overleg, besloten zij geen zweepslagen uit te delen. Omdat u de voorbije jaren veel problemen met hen had gemaakt – u stapte vaak naar hen toe en probeerde hen weg te jagen -, besloten zij u evenwel te verkrachten. De volgende ochtend lieten zij u gaan, u heeft het geld nooit moeten betalen. Sindsdien verspreidden zij het nieuws dat zij u verkrachtten waardoor u door de buurtbewoners werd gestigmatiseerd. Rond 2009 besloot uw familie toch 5000 euro aan de groepering te betalen in de hoop dat zij jullie met rust zouden laten. Dit bleek echter tevergeefs. Na de dood van S. R. in 2010 werden de bedreigingen alsmaar erger. Doorheen de jaren ontvluchtte u af en toe de stad en verbleef u drie tot zes maanden op hotel. Wanneer uw geld op was, keerde u terug naar huis en werkte u opnieuw in de winkel.

Eind 2011 geraakte Abd. verwickeld in een hevige discussie met de FIS-leden en werd hij sindsdien extra gevisieerd. Toen hij besloot de stad voor enige tijd te verlaten, overleed hij onderweg in mysterieuze omstandigheden. Volgens de politie overleed hij ten gevolge van een ongeval. Wanneer jullie het lijk ontvingen, waren echter duidelijke littekens van zweepslagen en een wonde op het hoofd aangebracht door een hamer zichtbaar. Uw vader bleef bij de politie aandringen op een grondig onderzoek, hetgeen door de politie werd weggewuifd. Vijf maanden na de dood van uw broer, rond april 2012, overleed ook uw vader. Hij vertrok in de ochtend met zijn wagen. 's Avonds stond zijn auto met zijn dode lichaam terug aan huis geparkeerd. Jullie vonden dezelfde littekens op zijn lichaam als op het lichaam van Abd. maar andermaal beweerde de politie dat het om een verkeersongeval ging.

Na de dood van uw vader besloot u het land te verlaten. U kon rond juni 2012 Algerije op illegale wijze verlaten en trok naar Spanje. Uw broers zouden aanvankelijk meevluchten, maar zij durfden de zee niet over te steken. U werd onderweg naar Spanje opgepikt door de Spaanse marine en verbleef 40 dagen in een centrum waar u de valse naam D. I. opgaf. Vervolgens werd u gerepatrieerd naar Algerije waarna u rechtstreeks van de Algerijnse luchthaven naar de grens met Marokko trok.

Daar verbleef u twee jaar en ondernam u verschillende pogingen om de grens over te steken. U werd vijf à zes maal tegengehouden. Uiteindelijk slaagde u begin 2014 erin Marokko binnen te geraken. U verbleef twee maanden bij uw zus in Marokko. Vervolgens trok u via Spanje en Frankrijk naar België. U

kwam in België aan eind 2014. In België werd u verschillende malen door de politie gecontroleerd. U zou tijdens die controles om asiel gevraagd hebben waarop de politieagenten u doorverwezen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U kende echter het adres van het CGVS niet en diende dan ook nooit werkelijk een asielaanvraag in. In 2015 had u een Belgische vriendin waarmee u in de toekomst hoopt te trouwen zodoende uw verblijf te kunnen legaliseren. Op 11 februari 2017 werd u aangehouden op verdenking van diefstal en belandde u in de gevangenis. Op 16 maart 2017 werd u veroordeeld tot 15 maanden voorwaardelijke celstraf. Op 27 juni 2017 werd u overgedragen aan de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde u van het Belgische grondgebied te verwijderen en werd u begeleid naar het gesloten centrum te Vottem. U ontving op 29 juni 2017 een bevel om het Belgische grondgebied te verlaten. Een eerste poging u te repatriëren naar Algerije werd voorzien op 11 juli 2017. Omwille van administratieve redenen diende deze repatriëring te worden geannuleerd. Een tweede poging ter repatriëring werd gepland op 13 juli 2017 maar deze werd geannuleerd wegens plaatsgebrek op het vliegtuig. De derde poging tot repatriëring, gepland op 21 juli 2017, werd geannuleerd omwille van het indienen van uw eerste asielaanvraag op 17 juli 2017.

Uw broers Mohamed en A. heropenden enkele maanden na de dood van uw vader de alcoholwinkel omdat de boetes en onbetaalde facturen die uw vader had nagelaten, betaald dienden te worden. Zij worden tot op de dag van vandaag bedreigd maar krijgen bescherming van een vriend van Mohamed, M. B. A., een chef bij de Brigade. U vreest een terugkeer naar Algerije omdat u opnieuw bedreigd en mogelijks vermoord zal worden door de islamitische groepering. Daarnaast kwam de politie in 2015 naar u vragen. Toen u in het gesloten centrum zat, vroeg u uw familie na te gaan wat de reden hierachter was. U bleek gezocht te worden omdat u in 2012 de grens verschillende malen illegaal probeerde over te steken. U riskeert een boete van 350 EUR per poging.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u kopieën voor van een dreigbrief (d.d. 2010), uittreksels van het overlijdensregister van uw broer en vader, een bewijs dat u niet gehuwd bent en een uittreksel van het handelsregister (d.d. 09/04/2001).

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b).

Zo is het vooreerst hoogst merkwaardig dat uw vader de winkel zolang, van 1996 tot zijn dood in 2012, openhield ondanks de voortdurende bedreigingen die hij en zijn zonen dienden te ondergaan. Jullie ontvingen dreigbrieven, werden verschillende malen opgepakt en onderworpen aan zweepslagen, u werd verkracht, de klanten werden weggejaagd, uw familie werd zwartgemaakt bij de bevolking, etc. (CGVS, p. 19-21). Ook wanneer de bescherming van de bevriende commandant ophield na diens overlijden in 2010 en de bedreigingen verergerden (CGVS, p. 22), bleef hij de zaak openhouden. Dat u en uw broers bovendien besloten om in 2006, tien jaar na het oprichten van de zaak en het begin van de bedreigingen, in de winkel te beginnen werken, is eveneens opvallend. Jullie waren op dat moment immers perfect op de hoogte van het gevaar dat de job met zich meebracht. Ook toen u vervolgens in 2007 of 2008 zou verkracht worden zijn, zou u in de zaak blijven werken zijn. Wanneer de bedreigingen eind 2011 uiteindelijk uitmondde in de moord op uw jongste broer Abd., bleef iedereen trouw op post (CGVS, p. 19-21 en 29). Nochtans was uw familie 100% overtuigd dat uw broer werd vermoord door de groepering die jullie al jarenlang bedreigde omwille van jullie alcoholwinkel en drong uw vader vijf maanden lang bij de politie aan tot een grondig onderzoek. Het is evenwel bevreemdend dat uw vader er enerzijds van overtuigd was dat zijn zoon vermoord werd door de islamitische groepering omwille van zijn werk in de drankwinkel maar anderzijds gewoon bleef verder werken in diezelfde zaak (CGVS, p. 29). Wanneer vijf maanden na de dood van Abd. ook uw vader vermoord werd, besloten uw broers de winkel enkele maanden later andermaal te heropenen (CGVS, p. 26). Bovenstaande en de eenvoudige vaststelling dat de winkel tot op de dag van vandaag open is, door uw broers gerund wordt en dat zij bovendien nog steeds boven de winkel wonen ondermijnt reeds in zeer ernstige mate de totale geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U zou vóór uw vertrek uit het land bovendien nooit pogingen ondernomen hebben om ander werk te zoeken. U verklaarde af en toe naar andere provincies getrokken te zijn om de bedreigingen tijdelijk te ontlopen maar keerde steeds na drie tot zes maanden, wanneer uw geld op was, terug naar huis

(CGVS, p. 9). Gepolst of u geen ander werk kon vinden, bleek dit volgens u onmogelijk. U had immers nooit iets anders gedaan, het was het enige wat u kon (CGVS, p. 24). U gewezen op uw diploma in automontage en ervaring in de bouwsector, stelde u dan weer dat een job in die sectoren zwaar werken en een laag loon betekent. In de drankwinkel verdienden jullie goed, konden jullie goed leven en konden jullie alles doen wat jullie wilden (CGVS, p. 24). Het is echter geenszins geloofwaardig dat u, in geval van een geloofwaardig relaas, het financieel goede leven dankzij uw job in drankwinkel keer op keer zou blijven verkiezen boven uw veiligheid. Dat u verklaarde nooit verwacht te hebben dat de bedreigingen zo ver zouden reiken (CGVS, p. 24), houdt geen steek. U zou immers al in 2007-08, slechts enkele jaren na uw start in de drankwinkel, verkracht geweest zijn door vijf leden van de groepering omwille van uw job, hetgeen toch als een bijzonder ernstig incident kan geclassificeerd worden. Bovendien werd de eigenaar van een andere drankwinkel in 2008 vermoord door dezelfde groepering die jullie bedreigde (CGVS, p. 27). Het was aldus van in den beginne duidelijk hoever deze mannen bereid waren te gaan. Dat u, dit indachtig, toch uw job in de drankwinkel verkoos boven een job in de auto- of bouwsector of eender welke andere sector, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw relaas.

Dat uw broers heden ten dage de alcoholwinkel nog steeds openhouden ondermijnt zoals hierboven reeds aangegeven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw verklaringen voor dit merkwaardig feit versterken enkel het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas. U legde uit dat uw broers niet zomaar kunnen vertrekken omdat ze de achterstallige boetes en btw-facturen van uw vader nog dienen af te betalen (CGVS, p. 26). Bovendien zouden zij in 2012 van plan geweest zijn met u mee te vluchten maar zagen zij daarvan af uit vrees voor de oversteek van de zee (CGVS, p. 11). Daarnaast hebben zij een vrouw en kinderen waardoor zij niet zomaar op illegale wijze kunnen vertrekken (CGVS, p. 32). Echter, dat uw broers op het moment dat hun vader en broer op brutale wijze vermoord werd meer schrik zouden gehad hebben voor het nemen van een boot om het land te ontvluchten dan voor het verder openhouden van de winkel, is niet geloofwaardig. Ook dat zij de winkel niet konden verlaten omdat zij de boetes en facturen van hun vader dienden af te betalen, is niet afdoende. Uit niets blijkt immers waarom zij niet konden verhuizen, de winkel konden achtergelaten en een ander beroep konden kiezen. Gezien uw familie enkel en alleen werd bedreigd omwille van de verkoop van alcohol, konden uw broers bovendien simpelweg andere goederen beginnen verkopen zijn om de facturen van uw vader af te betalen. Uw verklaring dat zij maar één stiel zouden kennen, met name de verkoop van alcohol (CGVS, p. 24), is geenszins een goed argument. Hoe dan ook bleven ernstige incidenten na uw vertrek uit het land uit. Dat uw broers de bescherming kregen van een bevriende chef bij de brigade kan niet volstaan (CGVS, p. 26). Gevraagd naar gelijkaardige gevallen, vertelde u immers dat de eigenaar van een alcoholwinkel in een andere wijk in 2008 werd vermoord waarna zijn vrouw en kinderen vluchtten (CGVS, p. 27). Het is dan ook onbegrijpelijk dat de alcoholwinkel van uw familie al meer dan 20 jaar kan blijven bestaan.

In het licht van bovenstaande ongeloofwaardige elementen, is ook de geloofwaardigheid aangaande uw verkrachting twijfelachtig. Daarenboven dienen ook daaromtrent enkele merkwaardige aspecten te worden bemerkt. Zo verklaarde u dat u aanvankelijk werd ontvoerd met als doel u volgens de sharia te berechten en zweepslagen te geven. Omdat u hen geld bood, zagen zij hiervan af. Echter, omdat u in het verleden heel wat problemen voor hen had veroorzaakt, besloten zij u evenwel te verkrachten. De voorgestelde som geld heeft u nooit moeten geven (CGVS, p. 25-26). Dit is een erg merkwaardige gang van zaken. Waarom zij enerzijds in ruil voor geld genade zouden tonen en de zweepslagen niet zouden toedienen en het door u voorgestelde geld naderhand zelfs niet zouden opeisen, maar u anderzijds zouden verkrachten omdat zij al 'extreme problemen' met u hadden gehad, is immers niet aannemelijk. Indien u voor extreme problemen had gezorgd, kan immers verwacht worden, dat zij u – net zoals uw jongere broer die werd vermoord na een discussie met hen - strenger zouden aanpakken. Dat de mannen het nieuws van uw verkrachting vervolgens zouden verspreid hebben onder de buurtbewoners om u in een slecht daglicht te plaatsen, doet eveneens de wenkbrauwen fronsen. De verkrachters behoren immers tot een extremistische islamitische groepering. Dat zij een verkrachting waarin zij zelf de actoren waren zouden verspreiden, is dan ook erg vreemd.

Ook bij de moord op uw broer en vader dienen vraagtekens geplaatst te worden. Dat zij niet in een verkeersongeluk stierven zoals de politie zegt, maar vermoord zouden zijn, is vooreerst een loutere bewering uwentwege die u in het geheel niet kunt staven.

Zo verklaarde u dat het lijk van uw broer rechtstreeks van het ziekenhuis naar uw huis werd gebracht, dat er helemaal geen autopsie gebeurde en er dus ook geen officiële doodsoorzaak werd vastgesteld (CGVS, p. 29). Dit is alvast erg merkwaardig. Ook al zou de politie niet willen meewerken, zoals u zelf beweerde, kan minstens verwacht worden dat er een doodsoorzaak - vals of niet - wordt genoteerd

door het ziekenhuis. Dat er volgens uw verklaringen geen doodsoorzaak werd vastgesteld, is dan ook bedenkelijk. U zou verder zowel op het lijk van uw broer en vader dezelfde verwondingen opgemerkt hebben, tekenen van zweepslagen en een wonde op het hoofd ten gevolge een slag met een hamer (CGVS, p. 21). Hoe u en uw familie wisten dat het om een hamer ging, bleef onduidelijk. U stelde hieromtrent enkel dat je dat kon zien aan de wonde (CGVS, p. 24). Het is echter erg onwaarschijnlijk dat leken aan een bebloede wonde zouden kunnen afleiden met welk voorwerp de slag werd toegediend.

Dat de politie tot slot de moorden van uw broer en vader uit schrik voor het Front Islamique du Salut (FIS) zou toedekken, is opnieuw twijfelachtig. Zoals u zelf ook deels aangaf (CGVS, p. 24), vond er in 1997 een staakt-het-vuren plaats, kregen de FIS-strijders die zich overgaven amnestie en werd hun leider Bel Hadj vrijgelaten. Echter, dat de regering sindsdien niet zou durven optreden tegen extremistische groeperingen (CGVS, p. 24), klopt geenszins. De Algerijnse regering, politiek, leger en politie inclusief, voert daarentegen een hevige strijd tegen extremistische partijen (zie informatie in administratief dossier). Dat zij deze groeperingen zou laten begaan en hun moorden zou toedekken, is dan ook bijzonder onwaarschijnlijk. Zelfs al zou de lokale politie onder één hoedje spelen met deze groepering, dan nog kon uw vader hogerop om bescherming gevraagd hebben. Dat hij ook daar geen gehoor zou gekregen hebben (CGVS, p. 23-24), is andermaal niet aannemelijk.

Ter staving van de overlijdens van uw broer en vader legde u kopieën voor van de uittreksels van het overlijdensregister. Deze documenten zijn echter enkel een aanwijzing voor uw claim dat uw broer en vader gestorven zijn. Verder doen zij geen uitspraak over de mogelijke doodsoorzaak noch de omstandigheden waarin zij overleden.

Naast uw vrees voor het FIS, vermeldde u tevens te zijn veroordeeld door de Algerijnse regering omwille van het illegaal verlaten van uw land van herkomst (CGVS, p. 28). U legt hieromtrent vooreerst inconsistente verklaringen af. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in 2011 of 2012 bij verstek te zijn veroordeeld omwille van onbekende redenen. Tijdens uw gehoor met het CGVS beweerde u dan weer dat de politie u in 2015 kwam zoeken omwille van uw illegale grensoversteek. U geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, legde u uit dat u op de DVZ had gezegd dat u in 2015 werd gezocht omwille van dingen die u in 2011-12 had gedaan. U er vervolgens op gewezen dat u op de DVZ verklaarde niet te weten waarom u veroordeeld werd, bevestigde u dat u dat toen inderdaad niet wist en pas na het interview met de DVZ aan uw familie vroeg zich te gaan informeren bij de politie (CGVS, p. 28). Enerzijds zegt u op de DVZ te hebben verklaard dat u werd gezocht door de politie omwille van de dingen die u heeft gedaan in 2012, anderzijds zegt dat u ten tijde van het interview bij de DVZ nog niet wist waarom u werd gezocht. U blijft aldus tegenstrijdige verklaringen afleggen. Voorts kunt u geen enkel document neerleggen van het voorgehouden feit dat u zou worden gezocht door de politie laat staan van de beweerde veroordeling. Uw verklaringen hieromtrent blijven dan ook niet meer dan loutere beweringen. Hoe dan ook, los van de geloofwaardigheid, dient hieromtrent te worden vastgesteld dat dit ingeroepen vluchtmotief niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Gevraagd wat u precies vreesde, legde u uit een boete te krijgen van 350 EUR per poging het Algerijnse grondgebied illegaal verlaten te hebben. Dit door u uitgeroepen vluchtmotief betreft echter louter strafrechtelijke feiten.

Tot slot dient er te worden gewezen op uw laattijdige asielaanvraag. Ondanks het feit dat u in België aankwam rond eind 2014, besloot u pas een eerste asielaanvraag in te dienen op 17 juli 2017 nadat u na een diefstal en celstraf naar het gesloten centrum werd begeleid en na meerdere repatriëringspogingen (zie informatie administratief dossier). U beweerde nochtans meermaals dat u drie maal aan de politie te Charleroi om asiel had gevraagd maar dat zij u telkens naar het Commissariaat-generaal in Brussel doorverwezen (CGVS, p. 3, 15, 29). U kende echter het adres niet waardoor u geen verdere stappen ondernam. In de loop van 2015 kreeg u bovendien een Belgische vriendin waardoor u via huwelijk een verblijfsvergunning hoopte te kunnen regelen (CGVS, p. 15). Uiteraard kan dit niet gelden als een geldig excuus voor uw laattijdige asielaanvraag. Hoewel u aan de politie om asiel zou hebben gevraagd, bleek u verder geen enkele moeite gedaan te hebben. U zou de politie zelfs niet om het adres van het CGVS gevraagd hebben omwille van uw gebrekkige Frans. U wist nochtans wel duidelijk te maken dat u asiel wilde aanvragen.

Dat u plots niet in staat zou zijn om het adres van het CGVS te vragen, is niet aannemelijk (CGVS, p. 15). U bent daarenboven een geschoolde Algerijn. Dat u onvoldoende Frans zou spreken om een adres te vragen, is absoluut niet geloofwaardig. U heeft evenmin info over de Belgische asielpcedure gezocht, zoals bijvoorbeeld op het internet. U zou niet weten hoe (CGVS, p. 29). Ook dit

is niet aannemelijk voor een jonge ondernemende man die bovendien over een facebookprofiel beschikt. Hoe dan ook hield niets u tegen om hulp te vragen aan uw Belgische vriendin of Arabische vrienden die al langere tijd in België verblijven. Van een taalbarrière kon aldus geen sprake zijn.

Dat u zich in België veilig voelde en aldus geen nood had aan bescherming (CGVS, p. 29), vormt opnieuw geen vergoelijking. U zou immers in 2012 uit Algerije vertrokken zijn met de bedoeling naar België te reizen en daar asiel aan te vragen omdat u wist dat België asielzoekers beschermt (CGVS, p. 10). Dat u na lang proberen uiteindelijk in België geraakte maar plots geen nood meer zag aan internationale bescherming en genoeg nam met een illegaal verblijf, is niet aannemelijk in geval van een waarachtig relaas. Immers, indien uw broer en vader werkelijk vermoord werden, u zelf meermaals bedreigd, ontvoerd en verkracht werd door eenzelfde groepering en u niet kon rekenen op de steun van de Algerijnse staat, mag althans verwacht worden dat u eens in België onmiddellijk om internationale bescherming vraagt. Dat u dat niet deed, doet ongeacht van bovenstaande verschoningen ernstig afbreuk aan uw vrees. Hieraan kan worden toegevoegd dat u in het kader van uw asielaanvraag geen identiteitsdocumenten kon voorleggen. Gevraagd waarom u zonder documenten Algerije verliet, beweerde u nochtans dat u de documenten niet wilde verliezen onderweg maar dat u eens in België asiel zou aanvragen en uw documenten zou laten overkomen (CGVS, p. 11). Uw identiteitsdocumenten liggen echter tot op heden in Algerije, waaruit het vermoeden rijst dat u nooit de intentie heeft gehad om asiel aan te vragen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten die hierboven nog niet werden aangehaald, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De voorgelegde dreigbrief is vooreerst een kopie waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. De brief dateert bovendien van 2010 en kan geenszins uw actuele vrees aantonen. Dat uw broers ondanks de dreigbrief nog steeds in de winkel werken, doet overigens teniet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de brief. Het uittreksel van het handelsregister toont verder enkel aan dat uw vader in 2001 groothandelaar was van alcoholische dranken, niets meer niets minder. Het 16 jaar oude document doet verder geen enkele uitspraak over de mogelijke problemen die jullie zouden hebben gekend. Het bewijs dat u niet gehuwd bent, betreft enkel uw identiteit en burgerlijke staat maar kan verder uw relaas niet staven.

Aan een asielzoeker kan ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U bent afkomstig uit Oued Rhiau. Uit een onderzoek van de situatie in Algerije blijkt dat er op dit ogenblik in de grote stedelijke centra van Algerije geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan u een kopie in het administratief dossier vindt), is de situatie op dit ogenblik in de grote stedelijke centra genormaliseerd en wordt het leven of de persoon van de burgers niet ernstig bedreigd door willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan als volgt:

“Enig middel van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 9ter, 62 van de wet van 15 december 1980.

a. Asiel (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied)”

Na een uitgebreide theoretische toelichting betoogt verzoeker als volgt:

“Dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk wordt gemotiveerd op basis van het volgende:

- De door de aanvrager aangevoerde feiten van een zuiver sociaal-economische aard zijn zonder koppelingen aan de criteria die zijn vastgesteld in het Verdrag van Genève;

-Er zouden geen ernstige redenen zijn om te geloven dat de aanvrager in werkelijkheid ge- vaar loopt om ernstig letsel op te lopen, zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, aangezien de verzoeker zich baseert op sociaal-economische factoren;

Dat deze motivatie niet gevolgd kan worden;

5. In de eerste plaats moet opgemerkt worden dat voor de verzoeker aangevoerde bewijzen niet door de bestreden beschikking worden betwist;

Hoewel het juist is, dat de verzoeker zich niet adequaat heeft uitgedrukt, had de CGVS de verplichting om de situatie van de aanvrager te analyseren ten opzichte van de sociale groep waaraan de aanvrager behoort;

Dat onder de principes van voorzichtigheid en grondigheid, elke administratieve autoriteit verplicht is alle relevante informatie van een zaak te onderzoeken, ze grondig te analyseren en er rekening mee te houden of die relevant is in het kader van zijn beslissing;”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale of nationale bepalingen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. Het is geenszins begrijpelijk dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk is gesteund op een weigeringsmotief dat inhoudt dat sociaal-economische motieven ten grondslag liggen aan verzoekers asielaanvraag, nu dit nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld. Tot slot beperkt het summiere beroep zich tot het argument dat geenszins rekening werd gehouden met de aangevoerde bewijzen en dat de Commissaris-generaal het geenszins noodzakelijk heeft geacht om de situatie te onderzoeken in het kader van het behoren tot een sociale groep. Dergelijke argumentatie laat enkel toe om vast te stellen dat verzoekers beroep tegen de weigeringsbeslissing inzake zijn asielaanvraag niet steunt op ernstige motieven.

De omstandige motivering van de bestreden beslissing is immers correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen:

“Zo is het vooreerst hoogst merkwaardig dat uw vader de winkel zolang, van 1996 tot zijn dood in 2012, openhield ondanks de voortdurende bedreigingen die hij en zijn zonen dienden te ondergaan. Jullie ontvingen dreigbrieven, werden verschillende malen opgepakt en onderworpen aan zweepslagen, u werd verkracht, de klanten werden weggejaagd, uw familie werd zwartgemaakt bij de bevolking, etc. (CGVS, p. 19-21). Ook wanneer de bescherming van de bevriende commandant ophield na diens overlijden in 2010 en de bedreigingen verergerden (CGVS, p. 22), bleef hij de zaak openhouden. Dat u en uw broers bovendien besloten om in 2006, tien jaar na het oprichten van de zaak en het begin van de bedreigingen, in de winkel te beginnen werken, is eveneens opvallend. Jullie waren op dat moment immers perfect op de hoogte van het gevaar dat de job met zich meebracht. Ook toen u vervolgens in 2007 of 2008 zou verkracht worden zijn, zou u in de zaak blijven werken zijn. Wanneer de bedreigingen eind 2011 uiteindelijk uitmondde in de moord op uw jongste broer Abd., bleef iedereen trouw op post (CGVS, p. 19-21 en 29). Nochtans was uw familie 100% overtuigd dat uw broer werd vermoord door de groepering die jullie al jarenlang bedreigde omwille van jullie alcoholwinkel en drong uw vader vijf maanden lang bij de politie aan tot een grondig onderzoek. Het is evenwel bevreemdend dat uw vader er enerzijds van overtuigd was dat zijn zoon vermoord werd door de islamitische groepering omwille van zijn werk in de drankwinkel maar anderzijds gewoon bleef verder werken in diezelfde zaak (CGVS, p. 29). Wanneer vijf maanden na de dood van Abd. ook uw vader vermoord werd, besloten uw broers de winkel enkele maanden later andermaal te heropenen (CGVS, p. 26). Bovenstaande en de eenvoudige vaststelling dat de winkel tot op de dag van vandaag open is, door uw broers gerund wordt en dat zij bovendien nog steeds boven de winkel wonen ondermijnt reeds in zeer ernstige mate de totale geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U zou vóór uw vertrek uit het land bovendien nooit pogingen ondernomen hebben om ander werk te zoeken. U verklaarde af en toe naar andere provincies getrokken te zijn om de bedreigingen tijdelijk te ontlopen maar keerde steeds na drie tot zes maanden, wanneer uw geld op was, terug naar huis (CGVS, p. 9). Gepolst of u geen ander werk kon vinden, bleek dit volgens u onmogelijk. U had immers nooit iets anders gedaan, het was het enige wat u kon (CGVS, p. 24). U gewezen op uw diploma in automontage en ervaring in de bouwsector, stelde u dan weer dat een job in die sectoren zwaar werken en een laag loon betekent. In de drankwinkel verdienden jullie goed, konden jullie goed leven en konden jullie alles doen wat jullie wilden (CGVS, p. 24). Het is echter geenszins geloofwaardig dat u, in geval van een geloofwaardig relaas, het financieel goede leven dankzij uw job in drankwinkel keer op keer zou blijven verkiezen boven uw veiligheid. Dat u verklaarde nooit verwacht te hebben dat de bedreigingen zo ver zouden reiken (CGVS, p. 24), houdt geen steek. U zou immers al in 2007-08, slechts enkele jaren na uw start in de drankwinkel, verkracht geweest zijn door vijf leden van de groepering omwille van uw job, hetgeen toch als een bijzonder ernstig incident kan geclassificeerd worden. Bovendien werd de eigenaar van een andere drankwinkel in 2008 vermoord door dezelfde groepering die jullie bedreigde (CGVS, p. 27). Het was aldus van in den beginne duidelijk hoever deze mannen bereid waren te gaan. Dat u, dit indachtig, toch uw job in de drankwinkel verkoos boven een job in de auto- of bouwsector of eender welke andere sector, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw relaas.

Dat uw broers heden ten dage de alcoholwinkel nog steeds openhouden ondermijnt zoals hierboven reeds aangegeven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw verklaringen voor dit merkwaardig feit versterken enkel het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas. U legde uit dat uw broers niet zomaar kunnen vertrekken omdat ze de achterstallige boetes en btw-facturen van uw vader nog dienen af te betalen (CGVS, p. 26). Bovendien zouden zij in 2012 van plan geweest zijn met u mee te vluchten maar zagen zij daarvan af uit vrees voor de oversteek van de zee (CGVS, p. 11). Daarnaast hebben zij een vrouw en kinderen waardoor zij niet zomaar op illegale wijze kunnen vertrekken (CGVS, p. 32). Echter, dat uw broers op het moment dat hun vader en broer op brutale wijze vermoord werd meer schrik zouden gehad hebben voor het nemen van een boot om het land te ontvluchten dan voor het verder openhouden van de winkel, is niet geloofwaardig. Ook dat zij de winkel niet konden verlaten omdat zij de boetes en facturen van hun vader dienden af te betalen, is niet afdoende. Uit niets blijkt immers waarom zij niet konden verhuizen, de winkel konden achtergelaten en een ander beroep konden kiezen. Gezien uw familie enkel en alleen werd bedreigd omwille van de verkoop van alcohol, konden uw broers bovendien simpelweg andere goederen beginnen verkopen zijn om de facturen van uw vader af te betalen. Uw verklaring dat zij maar één stiel zouden kennen, met name de verkoop van alcohol (CGVS, p. 24), is geenszins een goed argument. Hoe dan ook bleven ernstige incidenten na uw vertrek uit het land uit.

Dat uw broers de bescherming kregen van een bevriende chef bij de brigade kan niet volstaan (CGVS, p. 26). Gevraagd naar gelijkaardige gevallen, vertelde u immers dat de eigenaar van een alcoholwinkel

in een andere wijk in 2008 werd vermoord waarna zijn vrouw en kinderen vluchtten (CGVS, p. 27). Het is dan ook onbegrijpelijk dat de alcoholwinkel van uw familie al meer dan 20 jaar kan blijven bestaan.

In het licht van bovenstaande ongeloofwaardige elementen, is ook de geloofwaardigheid aangaande uw verkrachting twijfelachtig. Daarenboven dienen ook daaromtrent enkele merkwaardige aspecten te worden bemerkt. Zo verklaarde u dat u aanvankelijk werd ontvoerd met als doel u volgens de sharia te berechten en zweepslagen te geven. Omdat u hen geld bood, zagen zij hiervan af. Echter, omdat u in het verleden heel wat problemen voor hen had veroorzaakt, besloten zij u evenwel te verkrachten. De voorgestelde som geld heeft u nooit moeten geven (CGVS, p. 25-26). Dit is een erg merkwaardige gang van zaken. Waarom zij enerzijds in ruil voor geld genade zouden tonen en de zweepslagen niet zouden toedienen en het door u voorgestelde geld naderhand zelfs niet zouden opeisen, maar u anderzijds zouden verkrachten omdat zij al 'extreme problemen' met u hadden gehad, is immers niet aannemelijk. Indien u voor extreme problemen had gezorgd, kan immers verwacht worden, dat zij u – net zoals uw jongere broer die werd vermoord na een discussie met hen - strenger zouden aanpakken. Dat de mannen het nieuws van uw verkrachting vervolgens zouden verspreid hebben onder de buurtbewoners om u in een slecht daglicht te plaatsen, doet eveneens de wenkbrauwen fronsen. De verkrachters behoren immers tot een extremistische islamitische groepering. Dat zij een verkrachting waarin zij zelf de actoren waren zouden verspreiden, is dan ook erg vreemd.

Ook bij de moord op uw broer en vader dienen vraagtekens geplaatst te worden. Dat zij niet in een verkeersongeluk stierven zoals de politie zegt, maar vermoord zouden zijn, is vooreerst een loutere bewering uwentwege die u in het geheel niet kunt staven. Zo verklaarde u dat het lijk van uw broer rechtstreeks van het ziekenhuis naar uw huis werd gebracht, dat er helemaal geen autopsie gebeurde en er dus ook geen officiële doodsoorzaak werd vastgesteld (CGVS, p. 29). Dit is alvast erg merkwaardig. Ook al zou de politie niet willen meewerken, zoals u zelf beweerde, kan minstens verwacht worden dat er een doodsoorzaak - vals of niet - wordt genoteerd door het ziekenhuis. Dat er volgens uw verklaringen geen doodsoorzaak werd vastgesteld, is dan ook bedenkelijk. U zou verder zowel op het lijk van uw broer en vader dezelfde verwondingen opgemerkt hebben, tekenen van zweepslagen en een wonde op het hoofd ten gevolge een slag met een hamer (CGVS, p. 21). Hoe u en uw familie wisten dat het om een hamer ging, bleef onduidelijk. U stelde hieromtrent enkel dat je dat kon zien aan de wonde (CGVS, p. 24). Het is echter erg onwaarschijnlijk dat leken aan een bebloede wonde zouden kunnen afleiden met welk voorwerp de slag werd toegediend.

Dat de politie tot slot de moorden van uw broer en vader uit schrik voor het Front Islamique du Salut (FIS) zou toedekken, is opnieuw twijfelachtig. Zoals u zelf ook deels aangaf (CGVS, p. 24), vond er in 1997 een staakt-het-vuren plaats, kregen de FIS-strijders die zich overgaven amnestie en werd hun leider Bel Hadj vrijgelaten. Echter, dat de regering sindsdien niet zou durven optreden tegen extremistische groeperingen (CGVS, p. 24), klopt geenszins. De Algerijnse regering, politiek, leger en politie inclusief, voert daarentegen een hevige strijd tegen extremistische partijen (zie informatie in administratief dossier). Dat zij deze groeperingen zou laten begaan en hun moorden zou toedekken, is dan ook bijzonder onwaarschijnlijk. Zelfs al zou de lokale politie onder één hoedje spelen met deze groepering, dan nog kon uw vader hogerop om bescherming gevraagd hebben. Dat hij ook daar geen gehoor zou gekregen hebben (CGVS, p. 23-24), is andermaal niet aannemelijk.

Ter staving van de overlijdens van uw broer en vader legde u kopieën voor van de uittreksels van het overlijdensregister. Deze documenten zijn echter enkel een aanwijzing voor uw claim dat uw broer en vader gestorven zijn. Verder doen zij geen uitspraak over de mogelijke doodsoorzaak noch de omstandigheden waarin zij overleden.

Naast uw vrees voor het FIS, vermeldde u tevens te zijn veroordeeld door de Algerijnse regering omwille van het illegaal verlaten van uw land van herkomst (CGVS, p. 28). U legt hieromtrent vooreerst inconsistente verklaringen af. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in 2011 of 2012 bij verstek te zijn veroordeeld omwille van onbekende redenen. Tijdens uw gehoor met het CGVS beweerde u dan weer dat de politie u in 2015 kwam zoeken omwille van uw illegale grensoversteek. U geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, legde u uit dat u op de DVZ had gezegd dat u in 2015 werd gezocht omwille van dingen die u in 2011-12 had gedaan. U er vervolgens op gewezen dat u op de DVZ verklaarde niet te weten waarom u veroordeeld werd, bevestigde u dat u dat toen inderdaad niet wist en pas na het interview met de DVZ aan uw familie vroeg zich te gaan informeren bij de politie (CGVS, p. 28).

Enerzijds zegt u op de DVZ te hebben verklaard dat u werd gezocht door de politie omwille van de dingen die u heeft gedaan in 2012, anderzijds zegt dat u ten tijde van het interview bij de DVZ nog niet

wist waarom u werd gezocht. U blijft aldus tegenstrijdige verklaringen afleggen. Voorts kunt u geen enkel document neerleggen van het voorgehouden feit dat u zou worden gezocht door de politie laat staan van de beweerdte veroordeling. Uw verklaringen hieromtrent blijven dan ook niet meer dan loutere beweringen. Hoe dan ook, los van de geloofwaardigheid, dient hieromtrent te worden vastgesteld dat dit ingeroepen vluchtmotief niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Gevraagd wat u precies vreesde, legde u uit een boete te krijgen van 350 EUR per poging het Algerijnse grondgebied illegaal verlaten te hebben. Dit door u uitgeroepen vluchtmotief betreft echter louter strafrechtelijke feiten.

Tot slot dient er te worden gewezen op uw laattijdige asielaanvraag. Ondanks het feit dat u in België aankwam rond eind 2014, besloot u pas een eerste asielaanvraag in te dienen op 17 juli 2017 nadat u na een diefstal en celstraf naar het gesloten centrum werd begeleid en na meerdere repatriëringspogingen (zie informatie administratief dossier). U beweerde nochtans meermaals dat u drie maal aan de politie te Charleroi om asiel had gevraagd maar dat zij u telkens naar het Commissariaat-generaal in Brussel doorverwezen (CGVS, p. 3, 15, 29). U kende echter het adres niet waardoor u geen verdere stappen ondernam. In de loop van 2015 kreeg u bovendien een Belgische vriendin waardoor u via huwelijk een verblijfsvergunning hoopte te kunnen regelen (CGVS, p. 15). Uiteraard kan dit niet gelden als een geldig excuus voor uw laattijdige asielaanvraag. Hoewel u aan de politie om asiel zou hebben gevraagd, bleek u verder geen enkele moeite gedaan te hebben. U zou de politie zelfs niet om het adres van het CGVS gevraagd hebben omwille van uw gebrekkige Frans. U wist nochtans wel duidelijk te maken dat u asiel wilde aanvragen. Dat u plots niet in staat zou zijn om het adres van het CGVS te vragen, is niet aannemelijk (CGVS, p. 15). U bent daarenboven een geschoolde Algerijn. Dat u onvoldoende Frans zou spreken om een adres te vragen, is absoluut niet geloofwaardig. U heeft evenmin info over de Belgische asielprocedure gezocht, zoals bijvoorbeeld op het internet. U zou niet weten hoe (CGVS, p. 29). Ook dit is niet aannemelijk voor een jonge ondernemende man die bovendien over een facebookprofiel beschikt. Hoe dan ook hield niets u tegen om hulp te vragen aan uw Belgische vriendin of Arabische vrienden die al langere tijd in België verblijven. Van een taalbarrière kon aldus geen sprake zijn.

Dat u zich in België veilig voelde en aldus geen nood had aan bescherming (CGVS, p. 29), vormt opnieuw geen vergoelijking. U zou immers in 2012 uit Algerije vertrokken zijn met de bedoeling naar België te reizen en daar asiel aan te vragen omdat u wist dat België asielzoekers beschermt (CGVS, p. 10). Dat u na lang proberen uiteindelijk in België geraakte maar plots geen nood meer zag aan internationale bescherming en genoeg nam met een illegaal verblijf, is niet aannemelijk in geval van een waarachtig relaas. Immers, indien uw broer en vader werkelijk vermoord werden, u zelf meermaals bedreigd, ontvoerd en verkracht werd door eenzelfde groepering en u niet kon rekenen op de steun van de Algerijnse staat, mag althans verwacht worden dat u eens in België onmiddellijk om internationale bescherming vraagt. Dat u dat niet deed, doet ongeacht van bovenstaande verschoningen ernstig afbreuk aan uw vrees. Hieraan kan worden toegevoegd dat u in het kader van uw asielaanvraag geen identiteitsdocumenten kon voorleggen. Gevraagd waarom u zonder documenten Algerije verliet, beweerde u nochtans dat u de documenten niet wilde verliezen onderweg maar dat u eens in België asiel zou aanvragen en uw documenten zou laten overkomen (CGVS, p. 11). Uw identiteitsdocumenten liggen echter tot op heden in Algerije, waaruit het vermoeden rijst dat u nooit de intentie heeft gehad om asiel aan te vragen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.”

“De door u neergelegde documenten die hierboven nog niet werden aangehaald, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De voorgelegde dreigbrief is vooreerst een kopie waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. De brief dateert bovendien van 2010 en kan geenszins uw actuele vrees aantonen. Dat uw broers ondanks de dreigbrief nog steeds in de winkel werken, doet overigens teniet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de brief. Het uittreksel van het handelsregister toont verder enkel aan dat uw vader in 2001 groothandelaar was van alcoholische dranken, niets meer niets minder. Het 16 jaar oude document doet verder geen enkele uitspraak over de mogelijke problemen die jullie zouden hebben gekend. Het bewijs dat u niet gehuwd bent, betreft enkel uw identiteit en burgerlijke staat maar kan verder uw relaas niet staven.”

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat er echter geen concrete elementen voorhanden zijn die wijzen op een dergelijk risico in hoofde van verzoeker:

“Aan een asielzoeker kan ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U bent afkomstig uit Oued Rhiou. Uit een onderzoek van de situatie in Algerije blijkt dat er op dit ogenblik in de grote stedelijke centra van Algerije geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan u een kopie in het administratief dossier vindt), is de situatie op dit ogenblik in de grote stedelijke centra genormaliseerd en wordt het leven of de persoon van de burgers niet ernstig bedreigd door willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict.”

Deze motivering is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP